

jeg haaber da, at det af det ærede Medlem skal anerkjendes, at denne Paragraf gaar udenom den Vanfsælgthed. — Det andet Punkt var det, at man vilkaarlig griber ind i Prioritetsforholdene ved at bestemme, hvor stor en Del der ved Gaardens Salg skal udbetales til Eieren, uden at spørge om, hvorvidt han efter sin Gaards Prioritetsforhold kan være tjent dermed, eller ikke. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvende Opmærksomheden paa, at jeg har affattet § 2 saaledes, som den nu foreligger, just i Henhold dertil, og at der i den efter mit Skjøn er gjort, hvad der overhovedet kan gøres i den her omhandlede Henseende. — Det tredje Punkt var Overgangen til Selveiendom, og herom ere vi jo enige.

Brock: Samtlige de ærede Medlemmer, der hidtil have yttret sig om den foreliggende Sag, have udtalt sig derhen, at de antog, at den burde gaa til nærmere Behandling i et Udvalg, idet de have modtaget Forslaget med Velvilje og have ment, at det under alle Omstændigheder burde være Gjenstand for nøie og alvorlig Overveelse. Dette er ogsaa min Anskuelse, og jeg skal derfor for Diebliffet kun tillade mig et Par enkelte Bemærkninger. — Jeg vilde ønske, at Forslaget eller rettere, at et Forslag af tilsvarende Indhold om Selveiendoms Fremme var fremkommet fra Regeringens Side, idet jeg nærer nogen Tvivl om, at det vil lykkes at bringe denne vigtige Sag i Orden ved Hjælp af det private Initiativ. Naar jeg siger denne vigtige Sag, da er det ikke, fordi det staar for mig, som om den i statsøkonomisk Henseende har nogen saa overveieende Betydning, men det er, fordi den har faaet en stor Betydning som en politisk, praktisk Nødvendigheds-sag eller talsald) som en ubehagelig Sag, som man maa se at blive fri for. Jeg vilde derfor, som sagt, ønske, at det var fra Regeringens Side, at et saadant Forslag var fremkommet. Jeg kan imidlertid meget godt

forstaa, at den ærede Forslagsstiller i Landstingets Botum i denne Samling i Sagen om Majoratsgodssets Salg har fundet nogen Foranledning til at komme frem med dette sit Forslag. Det er jo paa det nævnte Grundlag, at han har bygget sit Forslag, og i sit første Foredrag derom udtalte han gjentagende, at han mente nøie at have sluttet sig dertil. — I saa Henseende vil jeg imidlertid tillade mig at fremkomme med et Par Ytringer. Jeg er fuldkomment enig med den ærede Forslagsstiller i, at han nøie har fulgt den Tanke, der blev nedlagt i Majoratslovforslagets § 20, forsaavidt der ifølge denne skulde gives Eieren fuld Erstatning, og jeg tror, at han har fuldkommen Ret i, at hans Lovforslags Bestemmelser og navnlig Indholdet af dets § 2, i saa Henseende fyldestgjøre Grundlovens Krav, saa at ingen Eier vil kunne beklage sig over, at Lovforslaget gaar ham for nær. Ved Bestemmelsen i Lovforslagets § 1 om, at Fæsteforholdet efter 10 Aars Forløb ubetinget skal afløses med Selveiendom, er der derhos ogsaa sørget tilstrækkelig for, at Selveiendom vil fortrænge Fæsteforholdet. Men dette er, som det gjentagne Gange er blevet udtalt, kun den ene Side af Sagen. Den anden Side af den — og den, uden hvilken der vist ikke vil findes mange Forkæmpere for Selveiendoms Fremme — er jo den, at Bondejorden skal, saavidt muligt, kunne bevares i Bondefamilierne. Jeg maa nu imidlertid tilstaa, at jeg netop nærer nogen Frygt for, at det ærede Medlems Lovforslag ikke vil fyldestgjøre i saa Henseende, og navnlig vil det ganske vist ikke fyldestgjøre dette Die-med i samme Grad som det Forbillede, han selv har opstillet, nemlig § 20 i Majoratslovforslaget. Det er jo nemlig i det foreliggende Lovforslag bestemt, at Gaardene skulle sælges frie for Fæstetvang, hvilket vil sige, at de strax efter Salget skulle være frie for Fæstetvang, medens det vil erindres, at § 20 i det nævnte Lovforslag har vedligeholdt den nuværende Grundtanke i vor Lovgivning, som saa